

ZÁŮITEK PRACOVNÁŠ POHOVORŮ

ÁšterŮ, 18 Ůervenec 2017

Mám chlapy ráda, fakt jo. Tenhle byl navíc o hlavu vŮtšaronej, ramenatej, tmavý vlasy, tmavý voŮi, no prostŮ senzace. Poslali nám ho z pracáku. Koukám na doporuŮenku, hm, 75 roŮník, to je správnŮ uleŮejej, prolítne mi hlavou a znova ho zhodnotím. Pohled na nŮj je pŮknej.

"NapiŮte mi, Ůe nevyhovuju vaŮim poŮadavkŮm. Nebudeme si pŮe dŮlat problémy, Ůe néééééééééé."

Mám rády chlapy, nikoliv flákaŮe. Flákaj to pak ve vŮech oblastech Ůívota a to já nerada. "Ale já to takhle nepoznám," zahrávám to do autu a dávám mu jeŮanci, je pŮe jenom docela pŮknej. "Helejte, pro vaŮi firmu bych stejnŮ nebyl pŮínosem, no ne, kouknŮte, sem vyuŮenej automechanik a na pokladnu nejdu." "DobŮe, mŮete jít na údrŮbu, do skladu, na plochu, máme spoustu volných míst. Domluvíme si termín pohovoru." "Helejte, nedŮlejte si problémy, nic nevíte vo mojí situaci, napiŮte tam, co sem vám Ůek a budeme voba spokojený." Fakt nesnáŮím tuhle sortu lidí, zvláŮ kdyŮ si prohlídnu pásku a zjistím, kolik Ůe sem zase nasypala státu. A arongantní chování uŮ vŮec nerada. Postihlo mŮ zaseknuté myŮlení. "Jak Ůíkám, ŮeknŮte, mŮete dorazit na pohovor, ujasníme si, co bychom vám mohli nabídnout a uvidíme," hraju si jeŮanci na milou, profesionální personalistku s kŮovitým úsmŮvem a koutkem oka registruju, Ůe mi Barunka nŮco signalizuje. "ale nemám Ůas na nŮjaký pŮiblblý pohovory, napiŮte, co sem vám Ůek a bude." "PromiŮte, koleg potŮebuje s nŮím poradit, zatím se podívejte, kdy mŮete pŮijít," mluvím jak z pŮíruŮky o aseritivitŮ a odc Barunkou do kanclu. Tam uŮ je malé srocní davu. "Hele, uŮ se tady s ním dohadujeme asi pŮ hodiny, on fakt nechce makat." "To vidím sama, ale ulehŮovat mu to nehodlám." "Tak jak jste se rozhodl, kdy pŮijdete na pohovor?" vracím se na chodbu a jeŮanci poŮád jsem milá, vstŮicná, usmŮvává. "nechŮete moji situaci, tohle je represe, kdykoliv se mŮete voctnout na mym místŮ, kdo tady tomu bordelu velí, si s ním promluvim." "To uŮ zbystŮila i securita a vedoucí pŮijmu se zastavil zaujat situaci." "Hani, nŮjakej problém? PotŮebujeŮ pomoc?" "VlastnŮ jo, mohl bys s pánem udŮlat pohovor, je zdaleka, aŮ ze StraŮnic a nemŮe sem poŮád jezdit," zaŮínám být ironická. "Helejte, já se mŮu na nŮjaký pohovory víte co, dejte mi razítko a bude pokoj."

KdyŮ razítko, tak razítko, právnŮ mi doŮla trpŮlivost, vyrvala jsem mu doporuŮenku z ruky a jako fúrie vletŮla na manaŮerskou místnost a vztekle napsala: Odmítl místo, nechce pŮijít na pohovor. "Tady to máte i s razítkem," podávám mu papír a ne bez zvŮdavosti sleduji, co on na to. "Ale to nejni pravda, já vám Ůíkám, Ůe nebudu pro vaŮi firmu pŮínosem, koukejte to tam napsat, vŮec nechŮete moji situaci, jak se menujete a kde máte nadŮízenýho, já mu to vysvŮtlím, vy p..o jedna." Jeho vulgarita mŮ uklidŮuje. "Pan Ůeditel je na stavbŮ, náborŮm velím já, dŮkuju, Ůe mi vykáte a nic pŮepisovat nebudu." "Já si na vás budu stŮovat na pracáku, takhle mŮ inzultovat, vy krávo." Nezabila jsem ho. Kupodivu. HAJKA